

N-am murit până la urmă înainte de 30.

Nu mi-a dat, precum ție, tată, viața în cap

ca unei vite iluminate. Am amintiri frumoase

cu soarele scelerat de la miezul nopții

fierbându-mi răbdător creierul,

mă uit la ele întruna, ca un veteran paraplegic

la pozele din război. Am avut și revelația,

de câteva ori, am bifat practic

toate paragrafele: să plantezi un pom,

să faci un copil, să ai revelația.

Voi avea peste o lună 32, tati, sunt viu, sunt fericit,

nimic din ce-am trăit nu corespunde

cu ce era demn de trăit la 18 ani. Mă amuză asta,

mă mai amuză sinucigașii meticuloși

și lucrurile perfect ordonate.

Dacă m-ar terciui un buldozer,

singura mea grijă ar fi să se niveleze bine

grămada de țărână.

